

SVENSKA FILMER NÄRMARE EUROPAPRIS

■ Ruben Östlunds "Turist" och Lukas Moodyssons "Vi är bäst!" finns med på listan över de filmer som slåss om priserna vid Europeiska filmakademiens årliga utdelning. En kommitté har valt ut 50 filmer från hela Europa och bland dessa plockas de nominerade i olika kategorier. Prisutdelningen äger rum i Riga den 13 december. (TT)

"SONS OF ANARCHY" SLÅR REKORD

■ Premiäravsnittet av mc-gängsdramat "Sons of anarchy" sjunde och sista säsong lockade rekordpublik i USA. Enligt Hollywood Reporter har avsnittet, inklusive repris, setts av över tio miljoner tittare på mindre än en vecka. Sedan serien började sändas 2008 har tittningen gått upp med 228 procent. (TT)

SINGER-SONGWRITER

Adam Cohen

We go home
■ Cooking vinyl

★★★

När Leonard Cohens son släpper skiva är det omöjligt att inte jämföra far och son. Det är faktiskt det. Särskilt med tanke på att Adam Cohens fjärde album inte väjer för arvet från en av musikhistoriens mest namnkunniga låtskrivare. Det är modigt och hederligt – man behöver inte vara raketforskare för att förstå att det inte är lätt att tävla

med ikoniske farsan.

Flirten med Cohen den äldre blir textmässigt tydlig i låtar som "Uniform", där raden "We try to take Manhattan" anspelar på "First we take Manhattan, och i "What kind of woman" - där religion, svek, politik och kärlek är centrala teman.

Men där fadern bröt ny poetisk mark har Adam Cohen bara gjort en mys-skiva, full av harmlös kafé-musik som inte känns. Någonstans.

SARA HALDERT/TT

R'N'B/ELECTRO/RAP/SOUL

Är värd den långa väntan

Mapei

Hey hey
■ Sony

★★★★★

2006 släppte Mapei, eller Jacqueline Mapei Cummings som hon egentligen heter, singeln "Video vixen" gratis på nätet. Låten dammade av svensk hiphop och året efter kom tillhörande musikvideo. Vibbarna i videon och musiken gjorde att många dessutom förknippade henne med M.I.A. Ett inte minst sagt gott betyg.

På den tiden blandade Mapei rap, booty bass och electro tillsammans med sin heta stämma och kaxiga texter. Hon gjorde därefter några gästspel på andra rappares låtar, men sedan blev det tyst från den lovande stjärnan. Tills hon förra året släppte

singeln "Don't wait" och avslöjade att ett debutalbum var på väg. Och snabbt återkom hajpen, bland annat genom miljontals spelningar på Spotify.

På skivan "Hey hey" är r'n'b den röda tråden medan Mapei själv väljer sången framför rap. Ett drag som är så lyckat att det ger en rysningar. Med snygga samplingar har producenten Magnus Lidehäll (tidigare samarbetat med bland andra Madonna och Katy Perry) hjälpt Mapei att få fram sin mångsidighet. Nu visar hon också sin mjukare sida och bjuder på bland annat det tårdrypande spåret "Believe". Men mesigt blir det aldrig, för till och från kommer hennes rap fram och då är det ingen som vågar säga emot.

Våga inte missa denna musikskatt till skiva. Det är en order.

EMILIE SJÖLUND

KLASSISKT

Claude Debussy/ Maurice Ravel: La Mer, Boléro, La Valse med flera kompositioner

Gunnar Idenstam, orgel
■ BIS (Naxos)

★★★★★

Varken Claude Debussy eller Maurice Ravel har gått till musikhistorien för sin orgelmusik, sanningen är att ingen av herrarna skrivit något för orgel. Men det hindrade inte den svenske organisten Gunnar Idenstam från att åka till kyrkan Église Saint-Martin de Dudelange i Luxembourg för att spela in en hel cd med orgelmusik av Debussy och Ravel. Naturligtvis handlar det om arrangemang som Idenstam själv har gjort. Debussy har fått släppa till orkestersviten "La

Mer" (Havet, 1905), Ravel hela (eller delar) av några av sina mest betydande verk: baletten "Daphnis et Chloé", pianosviten "Valse nobles et sentimentales", det koreografiska poemet "La Valse", pianokompositionen "Pavane pour une infante défunte" och naturligtvis orkesterstycken "Boléro". Med andra ord; lite av "the best of" Debussy och Ravel på orgel. Varför inte, idén är rolig, Idenstam brukar ha roliga idéer, och är därtill en alldeles förträfflig organist. Däremot är jag inte lika övertygad om verkens förträfflighet på orgel. Bäst blir Claude Debussys "La Mer" som här får en spöklik stämning, som inte finns i orkesterversionen.

MIKAEL BENGTTSSON

CROSSOVER

Iron Reagan

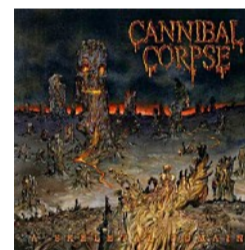
The tyranny of will
■ Relapse Records

★★★★★

Titta på omslaget till "The tyranny of will". Visst ser du exakt hur Iron Reagan låter? Riff, mosh, knutna nävar och ont i nacken. Iron Reagan, med Municipal Waste-sångaren Tony Foresta i spetsen, svingar vilt omkring sig med sin hårda crossover, även om i princip alla riff har hörts tidigare. För den oinvigde så är crossover en oheilig blandning av hardcore och thrash metal som uppstod i USA i mitten av 1980-talet. "The tyranny of will" är bandets andra album och överträffar faktiskt Tony Forestas huvudsakliga syssla på Municipal Wastes senaste skivor. För den som inte är en mespropp rekommenderas även videon till albumets första singel "Eyeball gore". Innehållet är exakt som titeln avslöjar. Festligt värre!

DENNIS FAHLGREN

DEATH METAL

Cannibal Corpse

A skeletal domain
■ Metal Blade

★★★★★

Glöm vad alla förmultnade valplakat säger – amerikanska döds- och slafsgurglarna i Cannibal Corpse är trygghet på riktigt. Sedan 1988 har bandet med benknäckande konsekvens levererat nya album med några års mellanrum. Nya "A skeletal domain" är det 13:e i ordningen. Och jodå, det är en igenkännande värme som sprider sig i kroppen så fort första tonen i första låten exploderar rakt in i hjärnan. Cannibal Corpse kan det här med brutalt hård death metal. I ärlighetens namn låter det nästan exakt som senast, men en lite krispigare ljudbild och små influenser från mer traditionell thrash metal här och där är det som sticker ut mest och fångar intresset. Cannibal Corpse är trygghet och tradition i en bloddrypande förpackning.

DENNIS FAHLGREN

ROCK

Interpol

El Pintor
■ Matador/Border

★★★★★

När Interpol 2002 debuterade med "Turn on the bright lights" var de ett av världens mest spännande rockband. De stod i täten för postpunkens revitalisering och låtarnas kalla mörker var uppfriskande. Sedan dess har New York-bandet bara blivit sämre och mer ointressanta för varje album och när basfantomen Carlos Dengler lämnade efter den självbetitlade haverisknogen från 2010 trodde nog de flesta att det var spiken i kistan.

"El Pintor", ett anagram på bandnamnet som på spanska betyder målaren, är dock överraskande bra. Visst, här finns inte någon ny "Obstacle 1" men det verkar i alla fall som om Paul Banks återigen lärt sig att skriva vettiga sånger – de inledande tre låtarna är utan tvekan de bästa som Interpol spelat in på tio år.

LINUS BRÄNNSTRÖM/TT

KLASSISKT

Edvard Grieg: Sånger (Haugtussa, Vinjesånger, Ibsensånger)

Marianne Beate Kielland, mezzosopran, Nils Anders Mortensen, piano
■ Lawo Classics (Import)

★★★★★

Den norske tonsättaren Edvard Grieg, den mest betydande av landets nationalromantiker, var i första hand det lilla formatets mästare. Han skrev nästan 150 sånger av vilka många sjungs än i dag. Hans förkärlek till sånger hade förmodligen med kärlek att göra. 1867 gifte han sig med sin kusin Nina Hagerup, en ypperlig sångerska som skulle komma att framföra hans sånger un-

der många år. Griegs sånger finns i otaliga inspelningar, är du ute efter en klassisk tolkning kan du till exempel välja norska sopranen Kirsten Flagstad, vill du ha en lite modernare gestaltning, men ändå full av empati, så är den norska mezzosopranen Marianne Beate Kielland ett mycket bra alternativ. Tillsammans med pianisten Nils Anders Mortensen har hon spelat in Griegs tonsatta dikter av Arne Garborg (Haugtussa, op 67), Aasmund Olavsson Vinje (tolv sånger av Vinje, op 33) och Henrik Ibsen (Sex sånger av Ibsen, op 25). Deras tolkningar är lätta och eleganta, anspråkslösa, allt yttre bländverk är borttaget. Kvar finns bara en fantastisk röst, en ypperlig medmusikant och ett antal oemotståndliga sånger. Lawos skivor brukar finnas på Spotify.

MIKAEL BENGTTSSON